

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/146/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1210208703
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1210208703.4

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Viery Markovej a JUDr. Renáty Šiškovej v spore žalobcu: COMMERCIAL DEVELOPMENT INVESTMENT LTD., Stopher House, Webber Street 15, Londýn SE1 0RE, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, identifikačné číslo: 4335503, právne zastúpeného: JUDr. Jozef Polák, advokát, so sídlom Aleja Slobody 1890/50, 026 01 Dolný Kubín, proti žalovanému: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX B. C. D. XXX, štátny občan E., právne zastúpenému: JUDr. Peter Kubina, advokát, so sídlom Bottova 7939/2A, 811 09 Bratislava - mestská časť Staré Mesto a proti žalovanému: 2/ AXTON, s.r.o., so sídlom Štúrova 129, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 35 901 730, právne zastúpenému: JUDr. Milan Cibik, advokát, so sídlom Seberíniho 6C, 821 03 Bratislava - mestská časť Ružinov, o určenie neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu a iné, a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 24Cb/143/2010 - 1269 zo dňa 09.06.2020, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 24Cb/143/2010 - 1269 zo dňa 09.06.2020 z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava II ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovaným 1/ a 2/ proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením. Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 255 ods. 1 a ods. 2, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a 114 ods. 1, § 122 ods. 1, § 125 ods. 1, § 126, § 131 ods. 1, ods. 2 a § 132 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), § 22 ods. 1 a ods. 2, § 31 ods. 1, § 33b ods. 4 a § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“).

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že rozhodnutie žalobcu zo dňa 01.02.2010 ako jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia v spoločnosti žalovaného 2/ je neplatné; že zmluva o prevode obchodného podielu uzatvorená dňa 01.02.2010 medzi žalobcom ako prevodcom a žalovaným 1/ ako nadobúdateľom, na základe ktorej bol prevedený obchodný podiel žalobcu vo výške 100% v spoločnosti žalovaného 2/ je neplatná, ako i určenia, že majiteľom 100%-ného obchodného podielu v spoločnosti žalovaného 2/ a zároveň jediným spoločníkom tejto spoločnosti je žalobca. Žalobca si súčasne uplatnil aj nárok na náhradu trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 10.02.2010 bol zapísaný prevod 100%-ného obchodného podielu v spoločnosti žalovaného 2/ zo žalobcu na žalovaného 1/ na základe zmluvy o prevode obchodného podielu a zároveň bol žalovaný 1/ vymenovaný do funkcie konateľa žalovaného 2/ rozhodnutím žalobcu zo dňa 01.02.2010 ako jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia. Žalobca však nikdy nepreviedol svoj obchodný podiel v žalovanom 2/ na žalovaného 1/ a ani nerozhodol o jeho vymenovaní do funkcie konateľa žalovaného 2/. Zo zbierky listín registrového súdu žalobca zistil, že rozhodnutie žalobcu ako jediného spoločníka žalovaného 2/

zo dňa 01.02.2010 v mene žalobcu podpísal manžel žalovaného 1/ F. B.. Žalobca je ďalej toho názoru, že táto osoba podpísala aj predmetnú zmluvu o prevode obchodného podielu. F. B. však nemal platné oprávnenie na podpis prevodu obchodného podielu, ani na rozhodovanie v mene žalobcu, tento konal proti vôli žalobcu a bez jeho vedomia. Na vykonanie týchto úkonov bola s najväčšou pravdepodobnosťou zneužitá už neplatná substitučná plná moc zo dňa 31.03.2009, ktorá zmizla z kancelárie na G. H. B. XX/X niekedy koncom roka, pričom F. B. mal k tejto kancelárii prístup a preto sa mohol tejto plnej moci zmocniť bez vedomia žalobcu a následne ju zneužiť a ktorá bola vystavená I. J. K. na základe všeobecnej plnej moci zo dňa 09.03.2009, avšak nikdy nebola F. B. odovzdaná. Všeobecná plná moc už bola zrušená, čiže zanikla aj od nej odvodená substitučná plná moc. Žalobcovi do dnešného dňa nebola zaplatená žiadna odplata a ani poskytnuté žiadne protiplnenie. Dôvod neplatnosti úkonov žalobcu vidí v tom, že F. B. sa zmocnil substitučnej plnej moci zo dňa 31.03.2009 a všeobecnej plnej moci zo dňa 09.03.2009 bez vedomia a proti vôli žalobcu a preto na základe tohto protiprávneho konania F. B. mu nemohlo vzniknúť platné oprávnenie konať za žalobcu, vyššie uvedené splnomocnenia boli zrušené ku dňu 21.09.2009 na základe odvolania všeobecnej plnej moci zo dňa 09.03.2009 a preto v čase vykonania úkonov už neboli platné.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že žalovaní 1/ a 2/ sa v konaní bránili tým, že F. B. v roku 2002 nadobudol spoločnosť žalobcu prostredníctvom spoločnosti AKONT SLOVAKIA, s.r.o., pričom úhrada za jej nadobudnutie sa realizovala z prostriedkov spoločnosti HERMES TRADE, s.r.o. Na základe úhrady kúpnej ceny mu bol vydaný súbor dokladov, ktorými sa preukazuje vlastníctvo k nej. Žalobca od roku 2004 postupne nadobudol obchodné podiely vo viacerých obchodných spoločnostiach, okrem iného aj u žalovaného 2/. F. B. ako vlastník žalobcu rozhodol o potrebe vystavenia splnomocnenia na zastupovanie spoločnosti pre I. J. K., ktorá viedla kompletnú ekonomickú agendu spoločnostiach, v ktorých žalobca nadobudol obchodné podiely a mala tak prístup ku všetkým dokladom spoločnosti, vrátane dokladov o nadobudnutí žalobcu, pričom v tom čase jej F. B. absolútne dôveroval. Tieto doklady však z kancelárie žalobcu boli odcudzené, z dôvodu ktorého F. B. podal trestné oznámenie. F. B. nemohol konať v rozpore so záujmami žalobcu a bez jeho vedomia, keď je sám jeho vlastníkom. V prípade, že by plné moci na p. B. neobsahovali právo previesť obchodný podiel v spoločnosti žalovaného 2/, nemohol by takýto zápis vykonať ani registrový súd. Žalobca nedoložil do súdneho spisu splnomocnenie žalobcu pre I. J. K. zo dňa 21.09.2009 totožnú s plnomocenstvom zo dňa 09.03.2009, pričom žalovaným nie je známy dôvod, prečo konateľ žalobcu jeden deň zrušil/ odvolal plnomocenstvo dané I. J. K. a v ten istý deň jej udelil rovnaké plnomocenstvo s tým istým obsahom. Naviac odvolanie plnomocenstva zo dňa 21.09.2009 nie je opatrené na rozdiel od plnomocenstva zo dňa 09.03.2009 apostillom, ako napríklad plnomocenstvo z toho istého dňa. Žalovaní ďalej uviedli, že v spise sa nenachádza jediný dôkaz o tom, že by F. B. konal v rozpore so záujmami zastúpeného. Žalovaní 1/ a 2/ preto navrhli žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú.

4. Súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že žaloba nie je dôvodná, keď mal v konaní za preukázané, že jediný spoločník žalovaného 2/, a to žalobca (v zastúpení splnomocnencom F. B.) vydal dňa 01.02.2010 rozhodnutia, na základe ktorých jediný spoločník žalovaného 2/ (žalobca) rozhodol o odplatnom prevode svojho 100%-ného obchodného podielu na žalovaného 1/ a súčasne odvolal I. J. K. z funkcie konateľa žalovaného 2/ a do funkcie konateľa žalovaného 2/ menoval žalovaného 1/. Žalobca ako bývalý spoločník žalovaného 2/ má aktívnu legitimáciu na podanie žaloby a žalobu doručil súdu prvej inštancie dňa 22.04.2010, teda v zákonom stanovenej trojmesačnej prekluzívnej lehote. Podľa súdu prvej inštancie si žalobca vzájomne protirečí, keď na jednej strane tvrdí, že plná moc zo dňa 31.03.2009 je neplatná a na strane druhej zase tvrdí, že plná moc je v podstate platná, ale F. B. konal v rozpore so zákonom a plnou mocou udelenou I. J. K., pričom takto vykonané úkony sú súčasne neplatné podľa § 39 OZ. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nie je dôvod zaoberať sa tvrdeniami žalobcu ohľadne konania F. B., keďže tento nie je stranou sporu a v konaní nemôže uplatňovať prostriedky procesnej obrany, pričom podľa súdu prvej inštancie si žalobca mohol alebo mal uplatniť voči F. B. akýkoľvek možný nárok samostatnou žalobou. Na druhej strane sa však súd prvej inštancie otázkou plnej moci zaoberal a dospel k záveru, že plná moc udelená žalobcom F. B. bola v čase vykonania úkonov platná a účinná. Na základe splnomocnenia zo dňa 31.03.2009 bol F. B. oprávnený v celom rozsahu na akékoľvek nakladanie s majetkom žalobcu týkajúceho sa alebo akokoľvek súvisiaceho s výkonom všetkých a akýchkoľvek práv žalobcu ako spoločníka v akejkoľvek právnickej osobe, v ktorej je spoločníkom, alebo má akúkoľvek majetkovú účasť. F. B. bol oprávnený zastupovať žalobcu aj vo všetkých veciach týkajúcich sa zmien alebo ukončovania už uzavretých zmlúv alebo existujúcich právnych vzťahov, ktorých účastníkom je alebo bude žalobca. Plná moc bola udelená

v časovo neobmedzenom rozsahu na robenie akýchkoľvek hmotnoprávných ako aj procesnoprávných úkonov v mene žalobcu. V prípade akýchkoľvek pochybností o rozsahu tohto splnomocnenia žalobca vyhlásil, že F. B. je oprávnený zastupovať žalobcu v neobmedzenom rozsahu a v akejkoľvek veci voči ktorejkoľvek osobe či subjektu alebo orgánu so zverenou právomocou. Ak žalobca tvrdí, že ide o substitučné splnomocnenie, ktorému predchádzalo generálne splnomocnenie udelené žalobcom I. J. K. zo dňa 09.03.2009 (ďalej aj len „Splnomocnenie 1“), uvedené tvrdenie zo splnomocnenia udeleného F. B. dňa 31.03.2009 (ďalej aj len „Splnomocnenie 2“) nevyplýva, a to či po formálnej stránke uvedením, že ide o substitučné splnomocnenie alebo z materiálnej stránky posudzovaním obsahu splnomocnenia. Splnomocnenie 2 v žiadnom zo svojich ustanovení nenadväzuje na Splnomocnenie 1. Splnomocnenie 2 udelené F. B. žalobcom dňa 31.03.2009 bolo spôsobilé vyvolať ním zamýšľané úkony v mene žalobcu bez ohľadu na to, že bolo zrušené / odvolané Splnomocnenie 1 udelené I. J. K. dňa 09.03.2009. Pokiaľ aj bolo I. J. K. odvolané / zrušené Splnomocnenie 1 oznámením zo dňa 21.09.2009, toto bolo v totožnom obsahu a rozsahu nahradené novým splnomocnením dňa 21.09.2009, čím sa línia konania za žalobcu ani nepretrhla a nepretrhla by sa ani za predpokladu, že by išlo o substitučné splnomocnenie udelené F. B.. Pokiaľ žalobca tvrdí opak, teda že Splnomocnenie 2 nadväzovalo na Splnomocnenie 1 a bez tohto (zväzku) nie je možné žiadny úkon považovať za platný, bolo jeho povinnosťou túto skutočnosť preukázať, čo sa však nestalo. Podľa súdu prvej inštancie ide o dve rovnocenné pôvodné splnomocnenia, ktorých odvolanie / zrušenie je potrebné vykonať samostatne a nezávisle od seba. O substitúciu udelenú F. B. by išlo za predpokladu, že by I. J. K. (osobne) ako splnomocnenec žalobcu udelila plnú moc na zastupovanie svojej osoby, čo však preukázateľne týmto prípadom nebolo. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že F. B. bol oboznámený s odvolaním splnomocnenia. Odvolanie splnomocnenia bolo adresované A. B. a odosielateľom bola spoločnosť EWO car, s.r.o., pričom šlo o odvolanie iných plných mocí, nie plných mocí od žalobcu. Pokiaľ odvolanie plnej moci nie je splnomocnencovi známe, majú jeho právne úkony právne účinky ako keby splnomocnenie trvalo. Konanie bez vedomia žalobcu nebolo v konaní preukázané.

5. Súd prvej inštancie sa tiež zaoberal tým, či konanie F. B. nebolo v rozpore so záujmami žalobcu a dospel k záveru, že žalobca navodzuje situáciu, kedy napáda svoje vlastné rozhodnutia (jediného spoločníka), čo opäť nie je podkladom o rozhodovaní podľa § 131 ObZ vo vzťahu k žalovanému 2/, ale voči F. B., ktorý nie je stranou sporu. Odhliadnuc od uvedeného, súd prvej inštancie sa zaoberal otázkou, či boli záujmy žalobcu skutočne negatívne dotknuté. Žalovaný 1/ v konaní uviedol, že na financovanie žalovaného 2/ ako aj žalobcu boli poskytnuté finančné prostriedky výlučne zo zdrojov F. B. a žalovaného 1/, alebo nimi ovládaných právnických osôb, o skutočnosti ktorej však nedokázu predložiť dôkaz, nakoľko tieto sú súčasťou účtovníctva, ktoré má vo svojej držbe I. J. K.. Z vykonaného dokazovania však nemal súd prvej inštancie za preukázané, ktoré konkrétne osoby majú vlastnícke právo k majetku spoločnosti žalobcu, keďže výpovede boli v tejto veci nejednotné. F. B. tvrdil, že majiteľom spoločnosti je on, preto aj predmetný obchodný podiel v spoločnosti žalovaného 2/ previedol na svoju manželku, t.j. na žalovaného 1/ (z dôvodu ochrany vlastného majetku). Plné moci, ktoré mali byť súčasťou odcudzenej dokumentácie spoločnosti žalobcu, tak mohli byť zneužitú treťou osobou, čo vyvolalo obavy u F. B. vo vzťahu k jeho majetku ako vlastníka akcií v spoločnosti žalobcu. V danom prípade by tak nemohlo ísť o konflikt záujmov medzi ním a žalobcom v zmysle § 22 ods. 2 OZ ako to tvrdí žalobca. Na druhej strane, proti jeho tvrdeniu stojí tvrdenie I. J. K., ktorá uviedla, že F. B. plnú moc nikdy neodovzdala a že F. B. majiteľom žalobcu určite nie je. Ani konateľ žalobcu pán I. svojim vyjadrením neprispel k nepochybnému objasneniu skutkového stavu medzi sporovými stranami, keď uviedol, že F. B. nie je a nikdy nebol majiteľom žalobcu. Zo znaleckého posudku č. 5/2014 vypracovaného L. J. M. N. E., M. pre zadávateľa Prezídium PZ SR súd prvej inštancie zistil, že vlastníkom spoločnosti žalobcu je ten subjekt, ktorý sa preukáže držbou podielov / akcií na doručiteľa (tzv. share warrants). Znalec ale zároveň konštatoval, že v obchodnom registri nie je uvedené meno / názov aktuálneho držiteľa týchto podielov a pôvodní členovia spoločnosti sú preškrtnutí. Rovnako znalec nezistil existenciu žiadnej právnej normy, ktorá by umožňovala zistiť súčasného vlastníka spoločnosti žalobcu. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nemal nepochybné za preukázané, že F. B. v danom čase nebol vlastníkom spoločnosti žalobcu, preto ani nemohol konštatovať, že tento konal v rozpore, či konflikte so záujmami žalobcu, ktorého zastupoval, keď previedol obchodný podiel žalobcu v spoločnosti žalovaného 2/ na žalovaného 1/.

6. Pokiaľ ide o tvrdenie o neprimeranej výške odplaty, súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vychádzal jednak z výpovede svedka F. B. a jednak zo znaleckého posudku č. 1011/2014 zo dňa 12.11.2014 vypracovaného znaleckou organizáciou ZNALEX, s.r.o. a vyhotovenom pre účely trestného konania proti F. B. a žalovanému 1/ vedeného pod sp. zn. ČVS: PPZ-66/NKA-FP-ST-2013. F. B. uviedol,

že výška odplaty za obchodný podiel bola totožná s tou, za ktorú ju F. B. predával spoločnosti žalobcu pred dvomi rokmi. Podľa F. B. odvtedy medzi predajom a kúpou nepribudol do majetku žalovaného 2/ žiaden majetok, ani investície zo strany žalobcu. Znalecká organizácia ZNALEX, s.r.o. o. i. konštatovala, že všeobecnú hodnotu predmetného obchodného podielu nemožno určiť z dôvodu, že znalcovi neboli predložené žiadne podklady potrebné pre takéto určenie. Týmito podkladmi by bolo predovšetkým účtovníctvo žalovaného 2/, ktorým disponuje, resp. v rozhodnom čase disponovala I. J. K., ktorá účtovníctvo pre žalovaného 2/ vykonávala. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, a to aj napriek tomu, že navrhol vykonať znalecké dokazovanie na stanovenie všeobecnej hodnoty obchodného podielu ku dňu prevodu obchodného podielu. Súd prvej inštancie takýto návrh na vykonanie dôkazu nevykonal pre jeho nevykonateľnosť a nehospodárnosť. Za podklad nevykonateľnosti vzal do úvahy závery znaleckého posudku č. 1011/2014 zo dňa 12.11.2014. Žalobca ohľadne vykonania znaleckého posudku neuviedol žiadne konkrétne tvrdenia o tom, kde sa účtovníctvo žalovaného 2/ za rozhodné obdobie nachádza, kto ho dokáže predložiť a iné skutočnosti, ktoré by utvrdili súd o potrebe vykonania takého dôkazu. Nehospodárnosť vykonania takého dôkazu súd prvej inštancie vzhliadol aj v tom, že už od podania žaloby dňa 22.04.2010 mal žalobca dostatok priestoru a času na podanie takého návrhu a tento učinil až na poslednom pojednávaní (09.06.2020), čo by konanie neúmerne zaťažilo a predĺžilo a jednak takýto znalecký posudok žalobca mohol predložiť aj sám podľa ustanovenia § 209 CSP, čo sa však nenastalo. Čo sa týka tvrdenia žalobcu, že neobdržal do dnešného dňa odplatu za prevod obchodného podielu, v tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Vranou nad Topľou pod sp. zn. 4U/10/2011 o súdnej úschove, kde žalovaný 1/ zložil odplatu za prevod obchodného podielu, čo je dostatočným predpokladom toho, že žalovaný 1/ nebol v omeškaní s poskytnutím odplaty za prevod obchodného podielu, ale práve naopak, v omeškaní s prevzatím bol žalobca, ak predmet odplaty mal byť predmetom úschovy. Z uvedeného vyplýva, že ak mal súd prvej inštancie hodnotiť rozpor záujmov zástupcu (F. B.) a zastúpeného (žalobca) z pohľadu či boli záujmy žalobcu negatívne dotknuté, súd prvej inštancie vyhodnotil tvrdenia žalobcu ako nepreukázané a žiadnym dôkazom nepodložené.

7. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal tvrdeniami žalobcu, že úkony žalobcu vykonané v zastúpení F. B. sú neplatné pre rozpor s dobrými mravmi, keďže F. B. zneužil plné moci uviedol. Nakoľko súd prvej inštancie konštatoval, že splnomocnenie bolo v čase prijatia rozhodnutí jediného spoločníka a uzatvorení zmluvy o prevode obchodného podielu platné a účinné, nie je naplnený princíp porušenia dobrých mravov. Žalobca ďalej žalovaného 1/ označil na nedobromyseľného pri nadobudaní obchodného podielu za (ne)adekvátnu odplatu, avšak podľa súdu prvej inštancie svoje tvrdenie nepodoprel žiadnym dôkazom, pričom len tvrdenie, že nedobromyseľnosť sa predpokladá, nakoľko žalovaný 1/ je manželkou F. B., v konaní nepostačuje. Na základe uvedeného nebolo podľa súdu prvej inštancie možné prijať záver o porušení dobrých mravov zo strany žalovaných, ktoré porušenie by spôsobovalo neplatnosť úkonov žalobcu (v zastúpení F. B.) v spojitosti s § 131 ods. 4 ObZ (v pochybnostiach platí, že tretie osoby nadobudli práva v dobrej viere).

8. Podľa súdu prvej inštancie žalobca nepreukázal rozpor so zákonom, či stanovami ani pri rozhodnutiach jediného spoločníka, ktorými bol žalovaný 1/ menovaný za konateľa žalovaného 2/ a ktorým bola I. J. K. odvolaná z funkcie konateľa žalovaného 2/. Žalobca nijako nepreukázal, aký dopad malo dané rozhodnutie na vznik, trvanie, či zánik práv a oprávnených záujmov žalobcu, resp. akým spôsobom sa žalobcu vymenovanie žalovaného 1/ za konateľa žalovaného 2/ dotklo alebo týka. Tvrdenia žalobcu o neplatnosti splnomocnenia udeleného F. B. na konanie v mene spoločnosti, či označovanie úkonov tejto osoby za rozporné so záujmami zastúpeného, ako aj so všeobecnou plnou mocou zo dňa 09.03.2009 a dobrými mravmi, sami o sebe neobstoja za účelom preukázania vplyvu napadnutého uznesenia na spoločnosť žalobcu, t.j. akým spôsobom sa toto uznesenie žalobcu týka, keď požaduje určiť jeho neplatnosť. Zo žaloby nemá súd za preukázané, prostredníctvom akých úkonov žalovaného 1/ sa zhoršila právna istota žalobcu, alebo akým spôsobom mali aké konkrétne úkony žalovaného 1/ ako konateľa žalovaného 2/ vplyv na práva a povinnosti žalobcu. Súd prvej inštancie preto nemohol určiť neplatnosť uvedených rozhodnutí jediného spoločníka, keďže žalobca neunesol nielen bremeno tvrdenia, ale ani dôkazné bremeno. Nakoľko súd prvej inštancie považuje rozhodnutie jediného spoločníka za platné, odpadol dôvod zaoberať sa zvyšným nárokom žalobcu, t.j. nárok na určenie, že majiteľom 100%-ného obchodného podielu v žalovanom 2/ a jediným spoločníkom žalovaného 2/ je žalobca. Vo vzťahu k tomuto nároku žalobca podľa súdu prvej inštancie osvedčil naliehavý právny záujem na požadovanom určení. V neposlednom rade súd prvej inštancie uviedol, že žalobe žalobcu nemohol vyhovieť, nakoľko ako osoba aktívne vecne legitimovaná podľa § 131 ods. 1 ObZ síce

podal žalobu o určenie neplatnosti rozhodnutí jediného spoločníka vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti žalovaného 2/ v zákonom stanovenej lehote, avšak nepreukázal nesúlad týchto rozhodnutí so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo stanovami žalovaného 2/. Preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca v celom rozsahu prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote elektronicky s autorizáciou, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f) a h) CSP. Žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dôvody neplatnosti napadnutého rozhodnutia a napadnutých zmlúv o prevode obchodných podielov nevidel, pretože ich jednoducho nechcel vidieť a ignoroval ich, pričom pri prijímaní vyššie uvedeného záveru sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovanej strany. Žiadne ustanovenie CSP nemožno vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorý z účastníkov bol zvýhodnený na úkor druhého účastníka pri uplatňovaní práv alebo aby mal priaznivejšie postavenie pri prejednávani a rozhodovaní vecí. Zásada iura novit curia totiž neznamena len to, že súd pozná právo, ale aj to, že si je zároveň vedomý účinkov, ktoré právo v podobe, v ktorej ho súd aplikuje, vyvoláva vo vzťahu k procesnoprávnemu alebo hmotnoprávnemu postaveniu nositeľa práva na súdnu ochranu svojich práv. Súd prvej inštancie sa uvedenými zásadami, na ktorých je postavený právny poriadok Slovenskej republiky pri vydaní napadnutého rozsudku vôbec neriadil. V konaní na súde prvej inštancie išlo nielen o vecnú nesprávnosť, ale aj o nedostatky v skutkových zisteniach, pretože v tomto konaní nebol riadne zistený skutkový stav. Dokazovanie v podstatných smeroch nebolo na súde prvého stupňa riadne vykonané, resp. skutkový stav, ktorý bol v priebehu konania zistený, bol pri aplikácii práva ignorovaný. Súd prvého stupňa mal pristúpiť k posúdeniu vecnej, argumentačnej ale hlavne priestorovej „udržateľnosti“ tvrdení žalovaných z pohľadu, či napĺňa záruky, ktoré garantujú, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), teda takého práva účastníka konania na odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces i práva na súdnu ochranu, riešiac z tohto hľadiska i otázku, či procesná obrana a konanie žalovanej nie je len špekulatívnym konaním s cieľom obohatiť sa na úkor žalobcu. Súd prvého stupňa tak ale neurobil a zamietol žalobu žalobcu. Žalobca namieta, že súd prvej inštancie na jednej strane konštatuje, že žaloba je nedôvodná pre neunesenie dôkazného bremena, no vypracovanie znaleckého posudku a návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania výsluchom navrhovaných svedkov zamietol. Súd prvej inštancie vôbec neprihliadal na závery rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/80/2018 zo dňa 11.10.2018, ktoré sú pre toto konanie ako aj pre skutkové okolnosti prípadu podstatné a poukazujú na konanie F. B., ktoré je v rozpore so záujmami žalobcu, hoci tento mal konať nielen v mene zastúpeného, ale aj v jeho prospech. Podľa uvedeného rozhodnutia F. B. nepostupoval v súlade so záujmami žalobcu, uprednostňoval vlastné záujmy, zneužil plnú moc, aby získal majetok, pričom následne sa spoločníkom a konateľom obchodných spoločností stala jeho manželka. Ak F. B. naznačoval, že hodnota obchodných podielov bola nízka, potom nie je jasné, prečo by také nebonitné spoločnosti predával svojej manželke. V trestnom konaní bol prijatý záver, že F. B. konal v rozpore so záujmami žalobcu a závery v ňom prijaté sú akceptovateľné aj pre toto konanie. Žalobca v podanom odvolaní tiež poukázal na absolútnu neplatnosť právnych úkonov, a to v súvislosti s § 22 ods. 2 OZ a súd prvej inštancie mal pristúpiť k úradnej moci k skúmaniu platnosti napadnutej zmluvy, o to viac, keď sa tento dôvod neplatnosti žalobca domáha od počiatku. Rovnako podľa žalobcu závery súdu prvej inštancie o platnosti plnej moci vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia a tvrdenie súdu prvej inštancie, že sa nemôže zaoberať platnosťou plnej moci, lebo F. B. nie je stranou sporu, nemajú podľa žalobcu oporu v zákone. V tomto smere je napadnuté rozhodnutie vnútorne rozporné. Súd prvej inštancie zároveň záver o platnosti plnej moci prijal na základe dohadov, domnienok a nie na základe preukázaných skutočností. Neprípustný je tiež záver, kedy súd prvej inštancie aplikoval negatívnu dôkaznú teóriu a prijal záver, že nemal preukázané, že F. B. nebol vlastníkom spoločnosti žalobcu a že by teda konal v rozpore s jej záujmami pri prevode obchodného podielu. Za situácie, kedy konanie F. B. bolo v rozpore so záujmami žalobcu, pričom OZ takéto konanie zakazuje a sankcionuje ho absolútnou neplatnosťou, je nepodstatné tiež skúmať, za akú cenu bol obchodný podiel prevedený na žalovaného 1/. Rozpor záujmov je však preukázaný aj tým, že odplata za postúpenie obchodného podielu bola neprimerane nízka. Navyše F. B. a žalovaný 1/ sú manželia, ktorí v čase realizácie úkonov nemali zrušené BSM. Konaním F. B. spoločnosť žalobcu prišla o obchodný podiel a preto sa majetok spoločnosti žalobcu zmenšil, z čoho vyplýva nielen aktívna legitímácia žalobcu, ale aj naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Konanie F. B. je zároveň v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca tiež uviedol, že je bez významu, kto je vlastníkom spoločnosti žalobcu, nakoľko vlastníkom nemusí byť zároveň akcionár. F. B. nepreukázal ani že by bol vlastníkom, ani akcionárom. Súd prvej inštancie sa dopustil pochybenia, keď pri svojich úvahách vôbec nerozlišoval medzi spoločnosťou s ručením obmedzeným,

akciovou spoločnosťou na strane jednej a spoločníkom, akcionárom, alebo poskytovateľom finančných prostriedkov na strane druhej. Podľa žalobcu F. B. nebol vlastníkom spoločnosti žalobcu. To platí rovnako aj na obchodné spoločnosti, ktorých obchodné podiely boli majetkom spoločnosti žalobcu. Ak by aj bola pravda (čo žalobca kategoricky vylučuje a popiera), že finančné prostriedky týmto spoločnostiam poskytol práve F. B., neznamená to, že by sa stal ich vlastníkom, či vlastníkom ich majetku. Za nesprávny postup považuje žalobca aj skutočnosť, že súd prvej inštancie nebral do úvahy závery uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/80/2018 zo dňa 11.10.2018, ale za hodnoverné považoval stanovisko znalca I. L. O., ktoré do konania predložili žalovaní a na závery tohto posudku súd prvej inštancie nemal prihliadať. Stanovisko tohto znalca k hodnote obchodných podielov je nesprávne a znalec oceňoval hodnotu obchodných podielov k dátumu 31.12.2008 a k dátumu 31.12.2010, ktoré nemajú väzbu na dátum realizácie právnych úkonov, ktoré sú predmetom prieskumu v tomto konaní. Napadnutý rozsudok je tak nezákonný, arbitrárny, zmätočný a nedostatočne odôvodnený. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je arbitrárne a predčasné, nakoľko súd prvého stupňa v konaní vôbec neskúmal a absolútne prehliadal skutkové okolnosti, ktoré predchádzali podaniu žaloby a existovali aj v čase vydania napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok trpí aj ďalšou vadou, keď súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností ohľadom protiprávnosti konania žalovaného a na preukázanie rozporu jeho konania so zákonom, na ktoré žalobca poukazoval v priebehu konania.

10. V neposlednom rade žalobca v podanom odvolaní uvádza, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil aj otázku zaplatenia odplaty za prevod obchodného podielu, keď z pripojeného spisu Okresného súdu Vranou nad Topľou sp. zn. 4U/10/2011 síce vyplýva, že žalovaný 1/ zložil odplatu za prevod obchodného podielu do súdnej úschovy, avšak zároveň z tohto spisu vyplýva aj to, že žalovaný 1/ odplatu v súdnej úschove nenechal, ale zložené peňažné prostriedky z úschovy vybral. Žalobca tak navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, ako aj priznať náhradu trov odvolacieho konania.

11. Žalovaný 1/ sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril a uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne odvolacie námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť rozsudku. Naopak, žalobca v odvolaní len pokračuje v tom, čo robil počas celého konania – vyslovuje tvrdenia a domnienky bez opory v realite a v dôkazoch a často aj bez opory v platnom práve. Preto neexistuje dôvod na žiadne iné rozhodnutie odvolacieho súdu o odvolaní než potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie pre vecnú správnosť jeho výroku. Žalobca napáda rozsudok zo všetkých možných dôvodov, hoci žiadny nie je reálne daný. Všetky odvolacie námietky preto v plnom rozsahu žalovaný popiera. Z rozsudku je zrejmé, že k zamietnutiu žaloby došlo z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení ohľadom určenia neplatnosti prevodu obchodného podielu a určenia vlastníctva obchodného podielu. Žalobca len tvrdí a vyslovuje domnienky, ktorých pravdivosť nie je schopný preukázať. Žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že F. B. sa neoprávnene zmocnil plnej moci, rovnako nebolo možné určiť hodnotu obchodného podielu, keď znalcovi neboli predložené všetky doklady potrebné na takéto určenie. Znalecké dokazovanie sa tak stalo nerealizovateľné nielen pre trestné konanie, ale aj pre účely civilného konania. Na preukázanie rozporu s dobrými mravmi žalobca rovnako nepredložil ani nenavrhol žiadne dôkazy. Pokiaľ ide o rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/80/2018, na ktoré sa žalobca v odvolaní rozsiahlo odvoláva, je potrebné uviesť, že odôvodnenie tohto rozhodnutia je zmätočné, keď súd na jednej strane konštatuje nemožnosť preukázania výšky škody, na druhej strane obviňuje F.

B., že konal v rozpore so záujmami žalobcu a zneužil plnú moc, hoci na prijatie takýchto záverov nemal odvolací súd v trestnej veci k dispozícii žiadne dôkazy. Nie je zároveň možné, aby žalobca svoju dôkaznú núdzu v tomto konaní suploval marginálnymi poznámkami v odôvodnení iného rozhodnutia, ktoré nie sú právne záväzné a prekračujú právomoc odvolacieho súdu v príslušnom odvolacom trestnom konaní, pričom boli vyslovené bez toho, aby mali oporu vo vykonanom dokazovaní. Záväzný pre súd bol len výrok tohto rozhodnutia, nie jeho odôvodnenie a už vôbec nie okrajové poznámky a myšlienky súdu bez relevantných dôkazov. Odvolací súd v trestnom konaní sám uviedol, že hodnotu obchodného podielu nemal preukázanú, pričom táto bola určujúca na to, aby bolo možné stanoviť, či sporný prevod žalobcovi spôsobil škodu, alebo naopak, či mu priniesol prospech. Súd prvej inštancie preto podľa žalovaného 1/ správne na túto argumentáciu žalobcu neprihliadol. Žalovaný 1/ ďalej uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie nie je arbitrárny, keď sa súd vysporiadal so všetkými skutkovo aj právne relevantnými otázkami rozhodujúcimi pre rozhodnutie vo veci samej. Žalobca v podanom odvolaní neuvádza žiadne konkrétne dôvody arbitrárnosti rozhodnutia. Súd prvej inštancie správne identifikoval dôkaznú núdzu

žalobcu a jasne, zrozumiteľne, racionálne, logicky a výstižne vysvetlil, že žalobca ako subjekt zaťažený dôkazným bremenom neoznačil ani nepreložil žiaden relevantný dôkaz, ktorý by pravdivosť jeho tvrdení preukazoval. Žalobca v podanom odvolaní tiež uvádza viaceré nepravdivé tvrdenia, keď napr. tvrdí, že v trestnom konaní sa preukázalo, že plné moci získal F. B. presne nezisteným spôsobom zo zložky súdneho spisu na obchodnom registri, no nič také sa v trestnom konaní nepreukázalo. Naopak F. B. získal plné moci tak, že mu ich odovzdala J. K.. Rovnako nebolo preukázané, že F. B. konal v rozpore so záujmami žalobcu. Napokon pokiaľ ide o stanovisko znalca L. O. k primeranosti odplaty, žalovaní 1/ a 2/ nikdy netvrdili, že ide o súkromný znalecký posudok. Znalecké dokazovanie nie je možné vykonať pre nedostatok podkladov vinou J. K.. Žalovaný nebol povinný predkladať dôkazy na preukázanie hodnoty obchodného podielu. Bol to naopak žalobca, kto takýto dôkaz mal v konaní predložiť, ten tak ale neurobil, čo súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako neunesenie dôkazného bremena žalobcom. Vzhľadom na uvedené žalovaný 1/ navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a aby žalobcu zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

12. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP v spojení s § 470 CSP po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP, dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

14. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

15. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

16. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

17. Podľa § 132 ods. 1 ObZ, ak má spoločnosť jediného spoločníka, vykonáva tento spoločník pôsobnosť valného zhromaždenia. Rozhodnutie jediného spoločníka urobené pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia musí mať písomnú formu a musí ho podpísať, ak tento zákon neustanovuje inak. Ak ide o rozhodnutie podľa § 125 ods. 1 písm. e), f), i), j) a ods. 2, pravosť podpisu jediného spoločníka na tomto rozhodnutí musí byť úradne osvedčená.

18. Podľa § 131 ods. 1 ObZ každý spoločník, konateľ, likvidátor, správca konkurznej podstaty, vyrovnávací správca alebo člen dozornej rady môže podať návrh na súd na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, ak je v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo so stanovami. Rovnaké právo má aj bývalý spoločník alebo konateľ, ak sa ho uznesenie valného zhromaždenia týka. Toto právo však zanikne, ak ho oprávnená osoba neuplatní do troch mesiacov od prijatia uznesenia valného zhromaždenia alebo ak valné zhromaždenie nebolo riadne zvolané, odo dňa, keď sa mohla o uznesení dozvedieť.

19. Podľa § 131 ods. 2 ObZ súd môže na návrh spoločníka určiť neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia, len ak porušenie zákona, spoločenskej zmluvy alebo stanov mohlo obmedziť práva spoločníka, ktorý sa určenia neplatnosti domáha.

20. Podľa § 126 ObZ spoločník sa zúčastňuje na rokovaní valného zhromaždenia osobne alebo v zastúpení splnomocnencom na základe písomného plnomocenstva. Splnomocnencom nesmie byť konateľ alebo člen dozornej rady spoločnosti.

21. Podľa § 22 ods. 2 OZ zástupcom je ten, kto je oprávnený konať za iného v jeho mene. Zo zastúpenia vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému.

22. Podľa § 22 ods. 2 OZ zastupovať iného nemôže ten, kto sám nie je spôsobilý na právny úkon, o ktorý ide, ani ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného.

23. Podľa § 31 ods. 1 OZ pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za týmto účelom plnomocenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsah splnomocnencovho oprávnenia.

24. Podľa § 33b ods. 4 OZ dokiaľ odvolanie plnomocenstva nie je splnomocnencovi známe, majú jeho právne úkony účinky, ako keby plnomocenstvo ešte trvalo. Na toto ustanovenie sa však nemôže odvolávať ten, kto o odvolaní plnomocenstva vedel alebo musel vedieť.

25. Podľa § 80 písm. c) OSP návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

26. Podľa § 137 písm. c) CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

27. Podľa § 193 tretia veta CSP ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

28. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa v konaní domáhal viacerých nárokov, a to konkrétne: a) určenia neplatnosti rozhodnutia jediného spoločníka urobeného pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia zo dňa 01.02.2010 (v texte aj len „rozhodnutie jediného spoločníka“) v obchodnej spoločnosti AXTON, s.r.o., b) určenia neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu uzatvorenej dňa 01.02.2010 medzi žalobcom ako prevodcom a žalovaným 1/ ako nadobúdateľom, na základe ktorej bol prevedený obchodný podiel v spoločnosti AXTON, s.r.o. vo výške 100% a c) určenia, že žalobca je majiteľom 100%-ného obchodného podielu v spoločnosti AXTON, s.r.o. a zároveň jej jediným spoločníkom. Dôvodom podania žaloby bolo primárne konanie F. B., ktoré je podľa žalobcu v rozpore so zákonom.

29. V prípade prvého žalobného petitu odvolací súd uvádza, že primárne bolo potrebné vysporiadať sa s otázkou vecnej legitímácie, a to tak aktívnej ako aj pasívnej, pričom v prípade vecnej pasívnej legitímácie bolo potrebné odlišne posúdiť dôvodnosť žaloby vo vzťahu k žalovanému 1/ a k žalovanému 2/. Žalobca ako bývalý spoločník obchodnej spoločnosti AXTON, s.r.o., ktorého sa rozhodnutie jediného spoločníka týka, je na podanie takejto žaloby aktívne vecne legitimovaný. Pasívne vecne legitimovanou osobou je spoločnosť, ktorej valné zhromaždenie (jediný spoločník) uznesenie prijalo a žaloba preto musí smerovať vždy proti tejto obchodnej spoločnosti (rozsudok NS SR sp. zn. 4Obo/71/1997). Je tak nepochybné, že žalovaný 1/ (A. B.), nie je a ani nikdy nebol pasívne vecne legitimovaný v prípade nároku žalobcu na určenie neplatnosti rozhodnutia jediného spoločníka.

30. Odvolací súd ďalej dáva do pozornosti, že v prípade všetkých uplatnených nárokov sa jedná o určovacie žaloby, preto bolo potrebné zaoberať sa otázkou naliehavého právneho záujmu žalobcu. Pokiaľ ide o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia (rozhodnutia jediného spoločníka), je daný naliehavý právny záujem, keď osoby uvedené v § 131 ods. 1 ObZ (takou osobou je aj žalobca) nemusia preukazovať naliehavý právny záujem, lebo je priamo zákonom predpokladaný. Avšak vo vzťahu k ostatným určovacím petitom žaloby (a/ určenie neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu, b/ určenie, že žalobca je vlastníkom 100%-ného obchodného podielu v obchodnej spoločnosti AXTON, s.r.o. a určenie, že žalobca je spoločníkom obchodnej spoločnosti AXTON, s.r.o.), bolo potrebné skúmať existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení, teda

či určovacie žaloby boli jediným možným právnym prostriedkom, ktorým sa žalobca mohol domôcť ochrany svojich práv. Z ods. 38 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie mal vo vzťahu k určeniu, že žalobca je vlastníkom 100%-ného obchodného podielu a spoločníkom spoločnosti AXTON, s.r.o. za to, že žalobca osvedčil naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Svoj záver súd prvej inštancie však žiadnym spôsobom nevysvetlil a bez ďalšieho si osvojil tvrdenia žalobcu uvedené v podaní zo dňa 29.03.2012. Bolo povinnosťou súdu prvej inštancie sa otázkou naliehavého právneho záujmu dôsledne zaoberať, pretože iba tak mohol pristúpiť k vecnému prejednávaniu žaloby. Odvolací súd z obsahu spisu zároveň zistil, že žaloba žalobcu bola podaná na súde prvej inštancie dňa 22.04.2010, t.j. za účinnosti procesného predpisu OSP. Súd prvej inštancie sa touto skutočnosťou vôbec nezaoberal. Určovacia žaloba podaná za účinnosti OSP sa v súlade s § 470 ods. 2 CSP posudzuje podľa OSP, keď súd musí úkony strán sporu posudzovať podľa účinkov a podmienok uvedených v OSP v znení účinnom v čase ich uskutočnenia. Bolo preto potrebné osvedčiť naliehavý právny záujem výlučne vo vzťahu k pôvodne predvídanému postupu v § 80 písm. c) OSP (rozhodnutie NS SR sp. zn. 9Cdo/7/2021). Je potrebné poukázať aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/30/2018, z ktorého vyplýva, že: „V danom prípade predmetom konania bola žaloba žalobcu o určenie neplatnosti právnych úkonov uzavretých medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/, pričom žaloba bola podaná na okresný súd za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Konajúce súdy preto správne posudzovali podmienky procesnej prípustnosti takejto žaloby podľa Občianskeho súdneho poriadku (§ 470 ods. 2 veta prvá CSP). V súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu žalobcom podanú žalobu považovali za určovaciu žalobu v zmysle § 80 písm. c) OSP, podľa ktorého návrhom možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.“ Splnenie podmienky naliehavého právneho záujmu mal súd prvej inštancie vyriešiť samostatne ku každému z určení, ktorých sa žalobca domáha (s výnimkou požadovaného určenia neplatnosti rozhodnutia jediného spoločníka, kde ho zákon predpokladá). Pokiaľ ide o druhý žalobný petit (určenie neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu), odvolací súd uvádza, že aj v prípade uzatvorenia odplatnej zmluvy o prevode obchodného podielu ide o skutočnosť, ktorá môže mať významný vplyv na majetkové pomery spoločníka. To, či uzatvorenie takejto zmluvy malo skutočne vplyv na majetkové pomery spoločníka, závisí od konkrétnych okolností prípadu, o. i. aj od hodnoty obchodného podielu spoločnosti v čase jeho prevodu. Uvedená skutočnosť je potom významná práve z pohľadu, či žalobca má naliehavý právny záujem na takejto určovacej žalobe, ak takýto spoločník (bývalý spoločník) nemá k dispozícii iný právny prostriedok, prostredníctvom ktorého by mohol účinne brániť svoje práva. Teda len v prípade kladného záveru o zásahu do majetkových práv žalobcu ako bývalého spoločníka bude daný naliehavý právny záujem a bude možné posúdiť žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu aj z vecnej stránky. Vo vzťahu k tretiemu žalobnému petitu, ktorým sa žalobca domáha určenia, že je vlastníkom obchodného podielu v spoločnosti AXTON, s.r.o. a jej jediným spoločníkom, bolo potrebné, aby sa súd prvej inštancie riadne vysporiadal s tým, či existuje iný právny prostriedok, ktorým by žalobca dosiahol jeho zápis v obchodnom registri ako spoločníka spoločnosti AXTON, s.r.o. a akým právnym prostriedkom môže byť jeho vlastnícke právo k predmetnému obchodnému podielu prinavrátené, teda či už samotným rozhodnutím o určení neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu nedôjde k odstráneniu neistoty žalobcu a či takéto rozhodnutie nie je spôsobilé byť podkladom pre zápis údajov do obchodného registra a vytvoriť pevný základ pre usporiadanie vzťahov strán sporu ohľadne vlastníctva obchodného podielu. Nakoľko však súd prvej inštancie svoj záver o osvedčení naliehavého právneho záujmu žalobcu vo vzťahu k druhému žalobnému petitu nevysvetlil vôbec a vo vzťahu k tretiemu žalobnému petitu jeho osvedčenie konštatoval bez riadneho odôvodnenia, je v tejto časti jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, keď nie je zrejmé, akými úvahami sa súd prvej inštancie riadil a aké posúdenie naliehavého právneho záujmu vykonal. Ako už bolo uvedené, len v prípade ak je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení, len vtedy je možné pristúpiť k vecnému prejednávaniu žaloby. Súd prvej inštancie mal teda správne pristúpiť najskôr k skúmaniu naliehavého právneho záujmu, pretože iba v prípade jeho existencie by bolo možné podrobiť prieskumu skutkové okolnosti uvádzané stranami sporu a súd prvej inštancie by mohol posudzovať skúmanie platnosti jednotlivých právnych úkonov tak, ako sa žalobca domáhal nielen v odvolaní, ale aj počas celého konania.

31. Odvolací súd poukazuje tiež na rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/31/2011 zo dňa 06.12.2012, z ktorého vyplýva, že právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 80 písm. c) OSP, musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom

bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým. Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov; ak však určovacia žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu, je prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) i iná žaloba. Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu). Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi účastníkmi a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši (odstraňuje neistotu vzťahu účastníkov konania alebo vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie).

32. Cieľom určovacej žaloby je tak vydanie rozsudku, výrok ktorého odstraňuje žalobcovu neistotu určením, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je. Zákon pre procesnú prípustnosť určovacej žaloby teda predpokladá existenciu stavu neistoty žalobcu v tom, či ten-ktorý právny vzťah alebo právo je alebo nie je, a zároveň tiež preukázanie, že uvedenú neistotu je možné odstrániť navrhovaným výrokom rozsudku. Naliehavý právny záujem na určení je daný vtedy, ak je tu aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie tých pomerov (vzťahov), ktoré sú ohrozené neistotou a teda predstavujú nebezpečenstvo budúceho porušenia právnych povinností iným subjektom.

33. Odvolací súd sa ďalej zaoberal odvolacími námietkami žalobcu. Žalobca v podanom odvolaní namietal súdu prvej inštancie, že nevykonal navrhnuté dôkazy, a to výsluchy svedkov, znalecké dokazovanie a v neposlednom rade súd prvej inštancie podľa žalobcu vôbec neprihliadal na závery rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/80/2018 zo dňa 11.10.2018, ktoré žalobca predložil ako prílohu podania zo dňa 08.06.2020. Podľa žalobcu je z uvedeného rozhodnutia zrejmé, že obžalovaní F. B. a A. B. síce boli oslobodení spod obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry sp. zn. VII/2 Gv89/10/1000 pre obzvlášť závažný zločin podvodu, avšak len a výlučne z dôvodu, že prokuratúra nesprávne vymedzila skutok v obžalobnom návrhu s tým, že za škodu na majetku spoločníka považovala majetkové hodnoty, ktoré vlastnícky patrili obchodnej spoločnosti a nie jej spoločníkovi. Zároveň žalobca poukázal na konštatovanie krajského súdu na strane 19 odôvodnenia, v ktorom súd marginálne poukázal na skutočnosť, že konanie obžalovaného F. B., ktoré vyplýva z vykonaného dokazovania, celkom určite nemožno označiť za konanie, ktoré by malo byť súladné s riadnym výkonom pôsobnosti zástupcu inej osoby, keďže mal úkony vykonávať nielen v mene zastúpeného, ale aj v jeho prospech, v súlade so záujmami zastúpeného a s náležitou starostlivosťou. F. B. však podľa krajského súdu zjavne nepostupoval v súlade so záujmami spoločnosti žalobcu, nakoľko pri svojom rozhodovaní evidentne uprednostňoval svoje vlastné záujmy pred záujmami spoločnosti žalobcu a jeho cieľom nebolo konať v záujme, či na prospech spoločnosti žalobcu, ale jeho úmyslom bolo zbaviť spoločnosť majetku v podobe obchodných podielov a nasledovať len svoje vlastné záujmy. Pripravenosť F. B. konať len vo vlastnom záujme možno vyvodiť z toho, že prakticky všetky štyri zmluvy o prevode obchodných podielov boli podpísané v totožnom čase s tým, že novým spoločníkom a následne aj konateľom sa stala manželka F. B., pričom pri všetkých štyroch zmluvách bola hodnota obchodných podielov určená na tú istú sumu, ktorá sa rovnala výške základného imania. P. F. B. tak bolo obohatiť sa na majetku spoločnosti žalobcu, k čomu zneužil plnú moc a využil svoju manželku A. B.. Obžalovaný F. B. tak konal v priamom úmysle spôsobiť škodu spoločnosti žalobcu v hodnote obchodných podielov, ktorých bola majiteľom.

34. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na tretiu vetu ustanovenia § 193 CSP, podľa ktorej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. Podľa rozhodnutia R 22/1979 sa viazanosť vzťahuje iba na výrok rozhodnutia a nie na odôvodnenie rozhodnutia. Rovnako ako v tomto spore, tak aj v trestnom konaní bolo predmetom skúmania, či konanie F. B. ako zástupcu, bolo v rozpore so záujmami zastúpeného (žalobcu). Predmetnú otázku Krajský súd v Bratislave v konaní sp. zn. 4To/80/2018 riešil a dospel k záveru, že obžalovaný F. B. pri rozhodovaní evidentne uprednostňoval svoje vlastné záujmy pred záujmami spoločnosti žalobcu, pričom konal v rozpore so záujmami spoločnosti, teda zastúpeného. S uvedeným vyjadrením trestného súdu sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí

žiadnym spôsobom nevysporiadal. Z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akými úvahami sa súd prvej inštancie riadil v časti posúdenia konania F. B. v rozpore so záujmami zastúpeného, či F. B. konal v rozpore so záujmami zastúpeného, alebo nie. Samotným odôvodnením trestného rozhodnutia, v ktorom bolo konštatované, že F. B. konal v rozpore so záujmami zastúpeného, nie je síce súd prvej inštancie s ohľadom na § 193 CSP viazaný, ale bolo povinnosťou súdu prvej inštancie vysporiadať sa s tým, či sú závery trestného súdu aplikovateľné na tento spor, konštatovanie trestného súdu zohľadniť a riadne vysvetliť, či sa s ním stotožňuje, a ak nie, uviesť dôvody prečo nebolo konanie F. B. v rozpore so záujmami zastúpeného. Na konanie F. B. v rozpore so záujmami žalobcu pritom žalobca počas konania opakovane poukazoval. Je preto nepochybné, že odvolacia námietka žalobcu vo vzťahu k nevysporiadaniu sa so závermi rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/80/2018 súdom prvej inštancie, je dôvodná a rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je v tejto časti a v nadväznosti na predmetné rozhodnutie trestného súdu náležite odôvodnené. Odvolací súd zároveň uvádza, že posúdenie toho, či konanie F. B. bolo v rozpore so záujmami zastúpeného, je podstatné pre posúdenie platnosti alebo neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu žalobcu v obchodnej spoločnosti AXTON, s.r.o.. Odvolací súd zároveň uvádza, že s ohľadom na ustanovenie § 22 ods. 2 OZ je podstatnou aj tá skutočnosť, že rozpor so záujmami zastúpeného musí reálne existovať a nestačí len potenciálna možnosť takéhoto rozporu. Je tiež potrebné uviesť, že náležitým vysporiadaním sa s predmetným rozhodnutím bude súd prvej inštancie vedieť posúdiť aj dôvodnosť vykonania znaleckého dokazovania, teda v prípade, ak sa stotožní so závermi rozhodnutia trestného súdu, znalecké dokazovanie na určenie hodnoty obchodného podielu v čase jeho prevodu na žalovaného 1/ bude nadbytočné, ale v prípade, ak by súd prvej inštancie dospel k záveru, že sa nestotožňuje s konštatovaním trestného súdu ohľadne konania F. B. v rozpore so záujmami žalobcu, bude znalecké dokazovanie práve tým dôkazom, ktorý je spôsobilý zodpovedať otázku, či uzavretie zmluvy o prevode obchodného podielu žalobcu v obchodnej spoločnosti AXTON, s.r.o. malo relevantný vplyv na majetkové pomery žalobcu a či konanie F. B. bolo v rozpore so záujmami žalobcu. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukazuje na znalecké dokazovanie organizácie ZNALEX, s.r.o., ktorá konštatovala, že všeobecnú hodnotu obchodného podielu nie je možné určiť z dôvodu, že znalci nebolo predložené účtovníctvo. Pokiaľ ide o odborné vyjadrenie I. O., otázku hodnoty obchodného podielu rieši k dátumom 31.12.2008, resp. 31.12.2010 a nie k dátumu prevodu obchodného podielu. Rovnako súd prvej inštancie poukázal na „nevykonateľnosť“ znaleckého dokazovania pre absenciu účtovníctva, z ktorého by bolo možné určiť hodnotu obchodného podielu v čase jeho prevodu. Nie je možné nevykonanie dokazovania odôvodniť tým, že v trestnom konaní nebolo účtovníctvo v potrebnom rozsahu predložené, ani tým, že žalobca neuviedol, kde sa účtovníctvo za rozhodné obdobie nachádza a kto ho dokáže predložiť. V prípade, ak takýto dôkaz strana sporu navrhla, mal súd prvej inštancie možnosť v rámci nariadeného znaleckého dokazovania uložiť stranám povinnosť súčinnosti ustanovenému znalcovi. Až následne, ak by takáto súčinnosť nebola poskytnutá, bolo možné vyvodiť z takéhoto postupu závery o tom, či znalecké dokazovanie navrhnuté žalobcom je alebo nie je vykonateľné. S ohľadom na skutočnosť, koho takéto dôkazné bremeno ťaží, potom môže súd prvej inštancie prijať relevantné závery.

35. Odvolací súd poukazuje ďalej na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Obdo/30/2020 zo dňa 29.04.2021, z ktorého vyplýva, že nakoľko uznesenie valného zhromaždenia nie je právnym úkonom, na posudzovanie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia nemožno aplikovať všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o neplatnosti právnych úkonov. Z uvedeného dôvodu, kedy rozhodnutie valného zhromaždenia nie je právnym úkonom, preskúmanie jeho neplatnosti pre rozpor záujmov zastúpeného a jeho zástupcu, a to aplikáciou ustanovenia § 22 ods. 2 OZ v spojení s § 39 OZ, nie je prípustné. S ohľadom na uvedené závery je vylúčené posúdenie platnosti rozhodnutia jediného spoločníka zo dňa 01.02.2010 cez ustanovenia § 22 ods. 2 OZ a § 39 OZ, teda cez úpravu právnych úkonov, čo ale nevylučuje jeho posúdenie s ohľadom na iné právne normy (napr. príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka upravujúce postup pri prijímaní rozhodnutia valného zhromaždenia), teda či žalobcom popísaný skutkový stav je možné právne podriať pod iné normy, pretože právne posúdenie veci je vecou súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/196/2009 zo dňa 22.09.2010, podľa ktorého účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriať pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovie. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdý nárok

alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdení a súdom zistený skutkový stav dopadajú.

36. Odvolací súd v zhode s odvolaním žalobcu dospel tiež k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vnútorne rozporné, keď súd prvej inštancie na jednej strane uvádza, že sa nemôže zaoberať otázkou platnosti plnej moci z dôvodu, že F. B. nie je stranou sporu a na druhej strane sa otázkou platnosti plnej moci reálne zaoberal. Odvolací súd sa v tomto smere stotožňuje aj s odvolacou námietkou žalobcu, že pre účely posúdenia platnosti plnej moci je bez právneho významu, že F. B. nie je stranou sporu, nakoľko otázku platnosti plnej moci bol súd prvej inštancie povinný skúmať ako predbežnú otázku vo vzťahu k platnosti právnych úkonov (zmluva o prevode obchodného podielu), ktoré na základe plnej moci F. B. ako zástupca žalobcu vykonal. Otázka riadneho zastúpenia spoločníka na valnom zhromaždení je rovnako významná aj vo vzťahu k žalobe o určenie neplatnosti rozhodnutia jediného spoločníka, keďže ustanovenie § 126 ObZ umožňuje, aby sa spoločník zúčastnil na rokovaní valného zhromaždenia osobne alebo v zastúpení splnomocnencom na základe písomného plnomocnenstva.

37. V neposlednom rade sa odvolací súd stotožnil s odvolacou námietkou žalobcu súvisiacou s nedostatočným vysporiadaním sa s úhradou odplaty za prevod obchodného podielu, keď z konania vedeného na Okresnom súde Vranov nad Topľou sp. zn. 4U/10/2011 vyplýva, že žalovaný 1/ zložil sumu odplaty do úschovy, avšak túto z úschovy aj vybral. S touto skutočnosťou sa súd prvej inštancie nevysporiadal žiadnym spôsobom.

38. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a písm. c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie vec opätovne prejedná v intenciách vyššie uvedeného, najmä v rozsahu bodov 29 – 37 tohto uznesenia. V ďalšom konaní sa súd prvej inštancie primárne bude zaoberať otázkou vecnej legitímácie strán sporu a otázkou naliehavého právneho záujmu vo vzťahu k jednotlivým uplatneným nárokom žalobcu, s výnimkou tej časti žaloby, ktorou sa žalobca domáha určenia neplatnosti rozhodnutia jediného spoločníka, kde zákon naliehavý právny záujem predpokladá. Za splnenia podmienok vecnej legitímácie a naliehavého právneho záujmu vykoná vecný prieskum podanej žaloby. Vo vzťahu k určeniu neplatnosti rozhodnutia jediného spoločníka sa bude zaoberať posúdením dodržania zákonného postupu pre prijímanie takéhoto rozhodnutia. Vo vzťahu k určeniu neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu sa súd prvej inštancie dôsledne vysporiada so závermi obsiahnutými v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/80/2018 zo dňa 11.10.2018, a to najmä s podstatnou skutočnosťou, či konanie F. B. bolo v rozpore so záujmami žalobcu ako zastúpeného. V tomto smere musí súd prvej inštancie posúdiť, či je viazaný úvahami v trestnom rozhodnutí o tom, že F. B. konal v rozpore so záujmami zastúpeného a či tieto úvahy vychádzajú z vykonaného dokazovania a preukazujú konkrétne skutočnosti, na základe ktorých bolo preukázané, že F. B. konal v rozpore so záujmami zastúpeného, alebo takouto úvahou v trestnom konaní nie je súd prvej inštancie viazaný, pretože takáto úvaha nevychádza z konkrétnych dôkazov preukazujúcich konanie F. B.. V prípade, ak dôjde k záveru, že závery obsiahnuté v predmetnom rozhodnutí nie sú aplikovateľné v tomto spore, vykoná dokazovanie v závislosti od procesných návrhov sporových strán vo vzťahu k posúdeniu konania F. B., a to najmä žalobcom navrhnuté znalecké dokazovanie tak, aby bolo možné ustáliť skutočnosti potrebné pre rozhodnutie vo veci samej. Zároveň súd prvej inštancie s ohľadom na zásadu kontradiktórnosti určí, ktoré z ďalších navrhnutých dôkazov v konaní vykoná, či sú to dôkazy, ktoré je potrebné vykonať pre meritórne rozhodnutie a ak jednotlivé navrhnuté dôkazy súd prvej inštancie nevykoná, bude jeho úlohou riadne a presvedčivo zdôvodniť, prečo navrhnuté dôkazy nevykoná. Svoje nové rozhodnutie vo veci je súd prvej inštancie povinný náležitým a presvedčivým spôsobom odôvodniť a v odôvodnení sa vysporiadať so všetkými podstatnými skutočnosťami postupom podľa § 220 CSP.

39. O náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP).

40. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).